

ملی پوش والیبال نشسته: بعد از این همه افتخارآفرینی هنوز شغل ندارم

شناسه خبر: ۱۳۶۳۶۵ دوشنبه ۳۰ آذر ۱۴۰۲ - ۰۸:۱۰

لیبروی تیم ملی والیبال نشسته با بیان اینکه هنوز شغل ندارد، گفت: واقعاً نمی دانم معلولان و توان یابان دیگر باید چه چیزی را به مسئولان ثابت کنند.

به گزارش خبرنگار ورزشی موج خبر، رمضان صالحی ملی پوش والیبال نشسته یکی از ارکان موفقیت این تیم در سال های اخیر در رویدادهای آسیایی، جهانی و پارالمپیک بوده است. او در سال های اخیر و به عنوان لیبرو برای تیم ملی به میدان رفته و چند بار نیز عنوان بهترین لیبروی جهان را به خود اختصاص داده است.

با وجود همه این افتخارآفرینی ها، صالحی از برخی بی توجهی ها به ویژه در موضوع اشتغال گلایه دارد و معتقد است که باید توجه بیشتری به موضوع اشتغال ورزشکاران جانباز و توان یاب شود.

صالحی ابتدا درباره مصدومیتش به خبرنگار موج خبر گفت: در یکی از اردوها قبل از بازی‌های پاراآسیایی به اندازه 2 سانتیمتر دچار پارگی تاندون کتف شدم، اما با فیزیوتراپی خودم را به بازی‌ها رساندم. در این رویداد با 80 درصد آمادگی به میدان رفتم و شرایط هم خوب هم پیش رفت، ولی در فینال و در ست آخر زمانی که می‌خواستم توپ را برگشت بدهم، تاندون آسیب‌دیده‌ام به اندازه 3 سانتیمتر دیگر پاره شد. MRI دادم و مشخص شد که بین 5 تا 6 سانتیمتر دچار پارگی شده است. یک هفته پس از بازگشت از هانگژو، جراحی کردم و دوره نقاهتم 4 تا 5 ماه طول می‌کشد. پزشک جراح گفت که عمل جراحی موفقیت‌آمیز و خوب بوده و قرار است از سه هفته دیگر فیزیوتراپی را شروع کنم.

وی در پاسخ به این سؤال که «با توجه به شرایط مصدومیت، چقدر امیدوار به حضور در پارالمپیک 2024 پاریس هستی؟» گفت: تلاشم را می‌کنم که برسم، ولی اگر نشد، به خودم بدهکار نیستم. با فیزیوتراپی‌ها که صحبت کردم، آنها به این مصدومیت مثبت نگاه می‌کنند و می‌گویند نگران نباشم.

صالحی در واکنش به موضوع استقبال مسئولان شهرستان ساری پس از حضور موفقیت‌آمیز در بازی‌های پاراآسیایی و کسب مدال طلا عنوان کرد: اگر بگویم «نه» بی‌انصافی است و اگر جوابم مثبت باشد، به خودم دروغ می‌گویم. تنها کسی که آمد، رئیس اداره ورزش شهرستان ساری بود و همان یک‌بار هم بود. در ساری فقط یکی دو قهرمان در بازی‌های آسیایی و پاراآسیایی بودند، ولی دیگر خبری نشد. البته نباید از حق گذشت که قبل از اعزام به هانگژو، رجبی مدیر کل ورزش استان برای بدرقه آمد. بعد از بازگشت نیز یک مراسم در آمل با حضور استاندار مازندران و همچنین رجبی گرفته شد که قابل توجه بود.

وی در پاسخ به این سؤال که «آیا شغل دارد یا خیر؟» تصریح کرد: شغل ندارم و هر چه دارم از والیبال نشسته است. طبق قانون، ورزشکاران آسیایی مقام که بیاورند، خودشان استخدام می‌شوند و دغدغه‌ای ندارند، اما نمی‌دانم کارشناس یا کارشناسان این موضوع چه کسی یا کسانی بدهاند؛ چون این قانون برای ورزشکاران پارالمپیک شامل استخدام فرزندان‌شان می‌شود، آن هم در حالی که ورزشکاران توان‌یاب خودشان بیشتر به شغل نیاز دارند.

صالحی ادامه داد: در دیدار ورزشکاران با مقام معظم رهبری پس از بازی‌های المپیک و پارالمپیک 2020 توکیو، ایشان تأکید کردند که مشکل اشتغال ورزشکاران پارالمپیک حل شود، اما کسی گوش نکرد و هیچ اتفاقی نیفتاد. ایشان دوباره در مراسم اخیر دیدار با ورزشکاران بر روی این موضوع تأکید کردند. واقعاً نمی‌دانم داستان چیست و مشکل از کجاست. انگار هیچ سازمانی نمی‌خواهد ورزشکار کارمند معلول داشته باشد. ظاهراً در استخدام ورزشکاران به مدال و قهرمانی نگاه نمی‌کنند و توجه‌شان به این است که آیا آن ورزشکار معلول است یا سالم. واقعاً نمی‌دانم معلولان و توان‌یابان باید چه چیزی را ثابت کنند و از چه راه دیگری توانایی‌های خود را به اثبات برسانند؟ متأسفانه هیچ سازمان و نهادی تمایل به

جذب این قشر ندارد.

ملی پوش والیبال نشسته گفت: می دانند که برای این کار نیاز به تبصره و ماده و قانون ندارند و اگر مدیر و مسئول هر سازمان و نهادی بخواهد، می تواند ورزشکار معلول را جذب کند. من که در اواخر دوران ورزش هستم؛ سؤال این است که بعد از این دوران ورزشی، شرایط چه می شود؟ آن زمان که در اوج بودم، کسی مرا استخدام نکرد، حالا که سنم بالا رفته، شرایط مشخص است. ان شاء الله این اتفاق برای سایر قهرمانان و مدال آوران بیفتد و آنها استخدام شوند و یکی از دغدغه های بزرگ زندگی شان از بین برود.

وی خاطرنشان کرد: امیدوارم از روی دلسوزی تصمیم بگیرند، بلکه تصمیم شان از روی منطق باشد و بدانند که ورزشکار معلول همان پرچمی را بالا می برد که ورزشکار سالم می برد. ورزشکار سالم با بدن سالم به مدال می رسد، اما ورزشکار معلول با کمتر از آن تندرستی و قدرت و امکانات به مدال دست پیدا می کند.

صالحی درباره اینکه 12 آذر «روز جهانی معلولان» بود گفت: همه می دانند که اوضاع همین است و همه چیز در حد همین یک روز خاص و در حد حرف باقی می ماند. مطمئن هستم این داستان به این زودی حل نمی شود. داستان زندگی ورزشکاران معلول همین است و هیچ وقت اصلاح نمی شود. حداقل در این 23 سال اینگونه بوده است.

انتهای پیام/

انتهای پیام/